

Mitropolitul Ilarion: Să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru toate darurile Sale de negrăit

În data de 23 mai 2021, în Duminica a IV-a după Paști, a Slăbănogului, președintele Departamentului pentru Relații Externe Bisericești al Patriarhiei Moscovei, Mitropolitul Ilarion de Volokolamsk, a oficiat Sfânta Liturghie a Sfântului Ioan Gură de Aur în biserica din Moscova închinată icoanei Maicii Domnului „Bucuria tuturor celor necăjiți” de pe strada Bolshaya Ordynka.

Împreună cu arhiereul au slujit clericii bisericii.

La ectenia întreită, au fost înălțate rugăciuni pentru încetarea răspândirii infecției de coronavirus.

După ectenia întreită, Mitropolitul Ilarion a citit rugăciunea rânduită pentru vreme de epidemie.

La sfârșitul slujbei, Înaltpreasfințitul Ilarion a adresat celor prezenți un cuvânt de învățătură:

„ Hristos a înviat!

Dragi părinți, frați și surori, tuturor vă urez la mulți ani cu ocazia zilei de duminică. Continuăm să sărbătorim Învierea lui Hristos, continuăm să-L preaslăvim pe Domnul nostru Iisus Hristos, Care a pățimit, a murit pentru păcatele noastre și a înviat pentru a ne dărui viața cea veșnică.

În perioada dintre Paști și Rusalii, la fiecare Sfântă Liturghie, Sfânta Biserică ne pune înaintea pericope din cartea Faptelor Sfinților Apostolilor și din Evanghelia după Ioan. Astfel, Biserica ne pregătește pentru sărbătoarea Cincizecimii, când ne vom aminti cum Duhul Sfânt S-a pogorât asupra Apostolilor și aceștia s-au umplut de o putere plină de har pentru a-L propovădui pe Hristos Cel răstignit și înviat.

Pentru noi, întreaga perioadă de la Paști până la Rusalii este plină, pe de o parte, de bucuria pentru Învierea lui Hristos, iar, pe de altă parte, de așteptarea venirii la noi a Sfântului Duh. În pericopele apostolice și evanghelice pe care le auzim în timpul slujbei, vedem o reflectare clară a evenimentului pe care îl sărbătorim deja și anticipăm un alt eveniment pe care urmează să îl prăznuim.

Pericopele de astăzi din Faptele Apostolilor și din Evanghelia ne istorisesc despre minunile lui Dumnezeu pe care le-au săvârșit Apostolii în numele lui Iisus Hristos și despre minunile pe care le-a făcut Domnul nostru Iisus Hristos însuși. Am auzit cum Apostolul Petru l-a vindecat pe Enea care era paralizic și a înviat din morți pe o femeie cu numele Tavita, care era membră a comunității creștine. Aceasta era foarte iubită de alte femei pentru că ea le cosea cămăși, iar când Tavita a murit, au plâns-o din inimă, cu căldură. Petru a venit și a readus-o la viața pământească pentru a-i oferi o altă ocazie de a se pregăti pentru viața veșnică.

Am auzit și istorisirea Evanghelistului Ioan despre aceea cum Domnul a vindecat un slăbănog care timp de treizeci și opt de ani a zăcut la scaldătoarea Siloamului. Această scaldătoare din Ierusalim avea niște proprietăți minunate, ieșite din comun, deoarece uneori, așa cum relatează Evanghelia, un Înger al Domnului se cobora în ea și tulbura apa. Mulți bolnavi zăceau lângă scaldătoare și, după tulburarea apei, acel bolnav care intra întâi după Înger de îndată se făcea sănătos.

Slăbănogul a așteptat să-i vină rândul timp de treizeci și opt de ani. Pentru că era paralizat, nu a reușit niciodată să coboare cel dintâi în scaldătoare după tulburarea apei de către Înger. Dar a așteptat cu răbdare și, în cele din urmă, așteptarea i-a fost răsplătită. Domnul Iisus Hristos, trecând pe lângă scaldătoare, a văzut lângă ea zăcând o mulțime de bolnavi: orbi, șchiopi, slăbănogi. Printre ei, Mântuitorul l-a văzut pe acest om și l-a întrebat: „Voiești să te faci sănătos?” (Ioan 5, 6).

Cu siguranță omul cel bolnav voia să se facă sănătos. Dar, probabil, și ceilalți care zăceau lângă scaldătoare voiau să se vindece. Însă în Evanghelia nu se spune că Domnul i-a făcut sănătoși pe toți cei care erau acolo. Se poate presupune că acest lucru nu s-a întâmplat, deoarece dacă s-ar fi întâmplat o astfel de vindecare în masă a tuturor celor care se aflau lângă scaldătoare, Evanghelistul, probabil, nu ar fi trecut cu tăcerea acest lucru. Dar Evanghelistul ne-a vorbit doar despre un singur om, care nu a cerut nimic, care zăcea nemișcat și de care Domnul Iisus Hristos S-a apropiat singur. Acest lucru în sine mărturisește despre minunea milostivirii lui Dumnezeu.

Domnul săvârșea minuni, dar le săvârșea într-un mod selectiv: nu asupra fiecărui om și nu din orice motiv. Chiar dacă în apropiere se aflau mulți oameni, Domnul nu îi vindeca întotdeauna pe toți deodată. Putea să-l facă sănătos pe un om sau altul, iar pe ceilalți să-i lase în starea în care aceștia se aflau înainte de venirea Lui.

Același lucru îl vedem și acum. Vedem cum un virus mortal îi omoară pe unii, dar îi lasă în pace pe alții. Vedem cum, la rugăciunea Bisericii, uneori oamenii se întorc la viață după ce au fost deja la un pas de moarte și au trecut printr-o stare fizică foarte dificilă.

Dar, în alte cazuri, vedem că minunea așteptată nu se petrece. Chiar dacă vine un preot și se roagă, chiar dacă mai mulți preoți săvârșesc Taina Sfântului Maslu pentru cel bolnav, totuși minunea nu are loc. De ce se întâmplă astfel? Pentru că numai Dumnezeu cunoaște căile vieții omului, numai Domnul Însuși stabilește când trebuie să venim în această lume și când să o părăsim.

Aceasta nu înseamnă că nu trebuie să ne rugăm unii pentru alții. Dimpotrivă, Domnul ne îndeamnă să ne rugăm pentru fiecare om care suferă, pentru aproapele nostru, oricine ar fi. Dacă un om este grav bolnav, nu trebuie să slăbim în rugăciune până când problema nu va fi rezolvată într-un fel sau altul. Însă, chiar dacă aceasta nu se va rezolva în modul în care o cerem, acest lucru nu înseamnă că Dumnezeu nu a auzit rugăciunile noastre. Aceasta înseamnă că Dumnezeu a hotărât ceva în privința vieții omului nu așa cum ne dorim noi, ci așa cum a considerat El de cuviință.

Același lucru s-a întâmplat și cu oamenii care zăceau lângă scăldătoarea Siloamului. Domnul a ales unul dintre ei și nu știm de ce. Poate pentru că acesta s-a rugat mai fierbinte decât ceilalți. Poate pentru că a așteptat mai mult decât ceilalți. Sau, poate, din alte motive, Domnul l-a ales pe acest slăbănog, a săvârșit asupra lui minunea vindecării și i-a dat posibilitatea, după treizeci și opt de ani de așteptare, de a trăi o viață omenească deplină.

Nu știm care a fost în continuare viața acestui om. Din Evanghelie vedem doar o minune care s-a petrecut. Dar Domnul săvârșește o minune tocmai pentru a-i oferi omului încă o șansă de a câștiga mila lui Dumnezeu, de a-l deveni plăcut prin faptele sale. Prin urmare, dacă Domnul dăruiește fiecăruia dintre noi viață și sănătate, o face pentru ca noi să aducem roade bune, să săvârșim fapte bune, astfel încât oamenii să vadă în noi acea lumină divină de care ne împărtășim și pe care suntem chemați să o împărtășim cu ceilalți.

Să-l mulțumim lui Dumnezeu pentru toate darurile Sale de negrăit. Să-l fim recunoscători lui Dumnezeu atât pentru minunile care au fost săvârșite în vremurile de demult, cât și pentru minunile care se petrec în fața ochilor noștri. Să nu slăbim în rugăciune și în nădejdea la mila lui Dumnezeu. Să continuăm să ne rugăm cu osârdie pentru ca epidemia care ne-a lovit să se termine cât mai curând. Atât viața noastră, cât și viața celor dragi, să o încredințăm Domnului, după cuvântul pe care îl auzim mereu în timpul Sfintei Liturghii: Pe noi înșine, și unii pe alții, și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm. Amin.

Hristos a înviat!”

Serviciul de comunicare al DREB

O sursă: <https://mospat.ru/ro/news/87346/>